

[Edvard Sørensen.]

mill. kr. Og tilsidst kan jeg nævne et forøget provenu af den kooperative beskatning på 2 mill. kr. Når vi tager udgangspunktet i udskrivningsloven i fjor, betyder det, såvidt jeg kan se, en skattelempelse på 100 mill. kr. og en forøget indtægt på 109 mill. kr., så det er meget svært for mig at få øje på nedsættelsen af indkomstskatten.

Det glæder mig, at finansministeren, ligesom mit parti i skattekommissionen har givet udtryk for, ikke vil fremsætte forslag om skattereformer, før skattekommissionen har afsluttet den del af sit arbejde, der angår indkomstskatten til såvel stat som kommune. I skattekommissionens betænkning foreslår man ophævelse af skattefradragetsreglen, og som argumentation herfor bruges bl. a., at procenten ved skatteudskrivningen kan gå ganske betydeligt ned, samt at mellemindtægterne er dem, der er hårdest ramt af skattefradragetsreglen, eller rettere sagt får mindst udbytte af den. Denne argumentation er blevet noget gennemhullet ved det lovforslag, finansministeren har fremsat her. Hvis man, som det almindeligvis forudsættes, betragter indtægter fra 9000 kr. til ca. 25 000 kr. som mellemindtægter, tror jeg, at ministerens lempelser for disse indtægter kan ligge på et meget lille sted, hvad skatteyderne jo også vil mærke, hvis lovforslaget bliver vedtaget i den foreliggende form.

I finansministerens fremsættelsestale udtrykker han beklagelse over, at han ikke kan komme videre med at forhøje procenten for de store indtægter, hvilket vil sige, at han har ønsket at komme betydeligt højere end de 50 pct., der, så længe vi har skattefradragetsreglen, er maksimum for, hvad man kan tage i indkomstskat af en skatteyder. Lovforslaget og finansministerens udtalelser viser tydeligt og klart, at det, ophævelsen af skattefradragetsreglen skal bruges til, er ubegrænset udskrivning af skat på de større indtægter. Hvis denne skranke faldt, var vejen banet for socialisering gennem skatter, og det er vel også det, der er finansministerens mål.

Som sagt, vi ønsker indkomstskatten sat ned, og vi er enige i, at der kommer lempelser for de mindre indtægter, hvorfor vi kan tiltræde forslaget om forhøjelse af forsørgerfradraget — ja, vi er villige til at forhandle om en yderligere forhøjelse; det er måske en overvejelse værd, om dette forsørgerfradrag ikke burde gælde for alle. Derudover er vi villige til at forhandle om nedsættelse af procentsatserne for alle med særlig hensyntagen til mellemindtægterne, der efter skatte-

kommissionens betænkning rammes hårdest. Det kan man jo gøre på den måde — og jeg håber, finansministeren er villig hertil —, at den progression, vi har, udlignes, det vil sige, at man flytter slutprocenten betydeligt højere op og udjævner procenten nedad. Det vil give mindre i provenu, men det er jo også det, lovforslaget tager sigte på. Men udgangspunktet for disse forhandlinger må være de procentsatser, der findes i udskrivningsloven for 1948—49.

Ministerens kan ikke påregne venstres støtte til indregning af den ekstraordinære, personlige indkomstskati lovforslagets satser. Vi har haft adskillige indregninger gennem tiderne, og det eneste sikre er, at vi derved har fået en højere indkomstskat, som det er vanskeligt for ikke at sige umuligt at komme af med igen. Procentsatserne i Neergaards skattelov af 1922, som stadig er det grundlag, vi arbejder på, var 1 pct. for de laveste indtægter og 25 pct. for de højeste. I det foreliggende lovforslag er der sat 2 pct. for de laveste indtægter og 62 pct. for de højeste, hvilket vil sige en fordobling af procentsatsen for de laveste indtægter og betydelig mere end en fordobling for de højeste indtægter. Det er ikke den nuværende finansminister, der alene er skyld i dette. Engang i 30'erne, da vi havde en del ekstraskatter, blev en betydelig part af dem indregnet i procentsatserne, og da vi for nogle år siden havde afskaffet merindkomstskatten, blev dens beløb også indregnet i procentsatserne. Vi fra vor side ønsker ikke at fortsætte ad disse baner og ønsker ikke at tiltræde, at finansministeren får hjemmel til at opkræve denne ekstraskat i år. Vort standpunkt er det samme overfor aktieselskabsskatten, og ministeren må heller ikke regne med, at vi ønsker at gå ind på et tillæg for skatten for de store indkomster.

Et andet afsnit af loven, som jeg gerne vil knytte nogle få bemærkninger til, er afsnittet om beskatningen af kooperative virksomheder. Fra mit partis side har vi gennem en årrække haft som programpunkt at arbejde for en ligestilling i beskatningen af kooperative virksomheder og det private erhvervsliv. Vi har ikke ønsket, at dette skulle være talemåder, men har forsøgt på realiteternes grund at nå frem til et resultat. Det forslag, der foreligger, er ultrådt af socialdemokratiet, det radikale venstre og venstre, hvorimod beklageligvis de konservative, som har råbt højest op om kooperativ beskatning, ikke har givet bidrag til en løsning af spørgsmålet på et grundlag, der kunne skabe et flertal. Man må få det indtryk, at det for det konservative folkeparti er